

Mors kraft

- Hvordan har du det, mor? Er du okay?
Moren smilede mat fra sengen, mens morgensolen sejlede ind.
- Er der noget, du vil have?
- Nej tak, sagde hun. – Smut du bare i skole.

Drengen blev stående lidt i det skarpe lys. Han hev op i skoletasken og gik et skridt baglæns og sagde:

- Man kan godt mærke, at det er blevet forår. Når det er så lyst om morgenen.
Moren nikkede.
- Måske ku vi få en is i eftermiddag. Tror du ikke, du kan spise en isvaffel, når du har fået det lidt bedre? Vi ku sidde ude i haven med jakker på?
- Det lyder skønt, sagde moren.
En fugl fløj kvidrende forbi vinduet.
- Nå. Men så siger vi det, sagde han, - så er det en aftale.
- Aftale, sagde hun.

Da han kom hjem fra skole, var hun stået op. Hun stod fuldt påklædt i køkkenet og afkalkede kaffemaskinen. Radioen kørte, og på bordet lå avisen.

- Hej, mor, snøftede han glad.
Hun vendte sig om, og de kyssede hinanden.
- Har du haft en god dag? spurgte hun.
- Har *du*? sagde han.
- Ar, jeg spurgte først, blinkede hun.
- Fin. Jeg har haft en fin dag, sagde han. - Vi havde vikar i matematik, vi fik lov til at se "De fantastiske 4". Og hvad med dig, hvad har du lavet?
- Åh, du ved, sagde hun, - jeg har bare skrevet mails og læst avis og

snakket i telefon med mormor.

- Så du har fået det bedre?

- Jeg har fået det meget bedre.

De sad på terrassen på hver sin havestol. Buskene rundt om plænen var stadig nøgne, og der lå et rødt, visent bøgeblad i det tomme fuglebad. Det var midt i februar.

- Det er så årets første is, sagde han og gnavede sultent ned i chokoladen.

- Uhm, sagde hun.

- Prøv at tænk: Næste år, når vi sidder her, så er du helt rask.

Hun nikkede.

- Skal dig og far så ikke igen en tur til det der wellness-hotel, I så godt kan li? Så kan jeg bo et par dage inde ved Malene.

- Det ku da godt være, sagde hun.

- Og sku vi så ikke bare ta på den bedste skiferie *ever*? Alle fire? Som erstatning for i år?

Hun smilede. I den skarpe februarsol så drengen hendes isse, og hendes sweater var fuld af lange, gråglitrende hår. Han slikkede sig om munden og så længe på hende:

- Er du ikke så sulten, mor?

Et par uger efter, da han stod foran spejlet i badeværelset og tog voks i håret, opdagede han det. Han mærkede efter igen og igen med hænderne og lænede sig frem mod spejl billedet. Det var rigtigt: Hans hår var med ét blevet meget tykkere.

- Du har sådan et fint babyhår, havde frisøren sagt, sidst han blev klippet. – men det kan stadigvæk godt nå at blive tykkere.

Han gispede, så det duggede på spejlet.

- Far, sagde han lidt efter, da han stod med havregrynstallerknen ved spisebordet, - kan du godt se, at mit hår er blevet tykkere?

- Hm, det ved jeg ikke, sagde hans far, - måske lidt.
- Lidt? Sagde du lidt? Prøv lige at mærk her!
Drengen bukkede ivrigt hovedet frem. Hans far gned en tot hår mellem fingrene.
- Du har jo syv kilo voks i! smilede han. - Men jo, det kan jeg godt mærke.

Senere samme dag, mens han stod i skolegården og spiste sit æble, kom tanken til ham første gang. Han slog den væk som en drøm og skyndte sig at tænke på noget andet. Men den blev ved med at komme tilbage og gjorde ham svimmel.

- Du er ikke rigtig klog, sagde han til sig selv. – sådan er det ikke.
Han kiggede op i himlen, der var gennemsigtig og isblå.
Hvad er der med dig? spurgte en af hans kammerater, der dribblede med en bold.
- Ikke noget, sagde han, - det er bare... ikke noget.

Hun havde et blomstret tørklæde om hovedet, og hun stod i stuen med en iPad i hænderne, da han kom hjem. Han standsede i stuedøren, hendes øjne var røde.

- Har du grædt, mor?
Hun trak ham hen til sofaen, og i det samme kom faren ind, hans ansigt var sandfarvet og tomt.
- Sæt dig lige ned, sagde moren.
Hendes kraveben stak alt for tydeligt frem under skjorten.
- Far og mig har været til en samtale på sygehuset i dag.
Drengen trak armen væk. Hans tinding bankede hårdt.
- Og de sagde... at jeg aldrig bliver helt rask igen.
Han rørte sig ikke.
- Så det... skal vi lige vænne os til. Mig og far og dig.

Solen var blevet stærkere, og plænen var oversået med erantis og vintergækker. I tre uger havde han ikke sagt noget om det, men nu kunne han ikke længere holde det ud. De sad i køkkenet, og moren havde smurt en krydderbolle til ham og lavet varm kakao. Hun havde været ude i haven og hente små blomsterhoveder, der lå og sejlede i en underkop.

- Mor, synes du ikke det er lidt underligt, at jeg bare får tykkere og tykkere hår, mens du taber dit?

Hun tog om sin kop og pustede længe i kakaoen.

- Hm, sagde hun, - jeg synes på en måde, det er meget rigtigt.

Hendes ansigt var udhulet og blegt i lyset fra køkkenruden, da hun sagde:

- Måske kan det ligefrem være et mirakel.

- Hvordan? sagde han. - Du tror jo ikke længere på mirakler?

- Jo, hviskede hun, - jeg tror på *ægte* mirakler. Dem som er noget helt andet, end man regnede med.

Drengen rynkede panden.

- Men hvorfor skulle mit hår være et mirakel?

- Tænk nu, sagde hun med lysende øjne, - tænk nu, hvis du blev stærkere, mens jeg blev svagere. Tænk, hvis mine kræfter ikke bare forsvandt men gik over i dig.

Hendes ansigt strålede.

- Ville det ikke være et *ægte* mirakel?

Hun smilede, så han slet ikke skulle tro, at hun snart skulle dø.

Tanken var vild og vanvittig, men den blev ved at kredse om ham som en himmel. Og nu stod han mellem drengene på skoletorvet, og alle stirrede på ham. Han havde også selv hørt det.

- Hvad sker der lige med din stemme?!?

Han havde sunget så forunderligt klart. Alle tre klasser på årgangen stod sammenpresset i aulaen, og de havde sunget morgensangen, og så var hans stemme pludselig trængt igennem. Som hvis en stor fugl

var brudt ud af hans sytrådstynde stemme.

- Jeg ved det ikke, sagde han og hans kinder var rødglødende.

- Waow, sagde en af pigerne, - det lød fantastisk!

- Det er fint, råbte deres sanglærer. - Lad os bare standse her.

Børnene spredte sig ud på gangene, men han blev stående. Læreren kom hen til ham.

- Du synger jo simpelthen som en engel, sagde hun og tog ham blidt i skulderen, - hvordan går det med din mor?

- Jeg fatter det ikke, sagde han og stirrede frem for sig, - jeg har jo aldrig før kunnet synge.

Så snart han havde stille skoletasken i entreen, mærkede han, at han var stakåndet og en lille smule svimmel.

- Mor, sagde han, da han kom ind i soveværelset, - der er noget med min stemme!

Hun sad i en hospitalsseng med en bøjle foran. Sengegærdet var hævet, og hun havde en pude i ryggen.

- Mor, jeg kan synge. I skolen sang jeg pludselig rent!

Hun rakte hånden frem og trak ham hen til sig. Hendes øjne skinnede gulligt inde i de mørkeblå, dybe øjenhuler.

- Jeg sagde det jo, hviskede hun og smilede. - Lad mig høre!

Han rykkede lidt baglæns ved sengekanten.

- Hvad skal jeg synge?

- Den med aben, hviskede hun, - syng den med aben.

Han nikkede, rømmede sig og begyndte at synge. Og hans stemme løftede sig som en stråle over sengen, klar og ren. Morens læber bevægede sig svagt, som om de hviskede med.

- Mor, sagde han, da han holdt inde, - tror du, det er et mirakel?

Hun smilede og hviskede med sin tynde stemme:

- Jeg tror, det er et *ægte* mirakel.

Det var fredagen før påskeferien og himlen var klar efter to dages regn, men der var stadig rimfrost på græsset udenfor. Han stod i badeværelset og trak i idrætstøjet, mens sygeplejerskens stemme steg og faldt inde på soveværelset. Posen med hans mors bleer lå halvåben på vaskemaskinen.

- Er du klar til at køre? sagde hans far.

Drengens øjne perlede.

- Jeg vil hellere blive hjemme ved jer, hviskede han.

- Søde skat, sagde faren, - det er idrætsdag og solen skinner, og mor vil allerhelst have, at du er med.

Han var ubarberet, og hans blik var lissom fuldt af grå flænger.

- Men jeg har ikke lyst, sagde drengen, - og hvad nu, hvis mor dør, mens jeg er i skole?

- Det gør hun ikke, sagde faren. - Og i eftermiddag kan du fortælle hende om alt det, du har oplevet.

Han skubbede ham blidt fremad.

- Er det rigtigt, at mor ikke mere kan gå? sagde drengen, - at hun ikke engang kan gå på toilettet?

Farens ansigt sitrede, som om hver eneste muskel var i oprør.

- Ja, sagde han.

Allerede da de havde løbet de første hundrede meter fra skolen ud gennem byen, mærkede han det: At han løb lidt stærkere end før. Der, hvor han plejede at pruste og sakke bagud, tog benene bare mere fat.

- Hvorfor har du så travlt? råbte de andre.

Han stirrede lige frem, mens lårmusklerne arbejdede og vejen rullede hurtigere og hurtigere ind under ham.

- Hej, supermand, vent på os! råbte de og grinede.

Men han ventede ikke, han løb. Han løb, så hjertet pumpede og benene sang.

Da de forreste i flokken kom til det sted, hvor vejen sank mellem markerne, var den dækket af en stor, mørk vandpyt. De store drenge løb i en slange udenom, men han blev på sin bane. Han løb lige til randen af pytten og så sprang han. I et brus fløj han hen over vandet, og da han landede på den anden side, galopperede benene bare videre.

- Shit! råbte drengene bag ham, - så I det?

- Han sprang fire meter!

Han svarede dem ikke. Han mærkede kun kraften, den sitrende strøm, der stille og skridt for skridt voksede inde fra benene ud i kroppen.

Da han kom ind i soveværelset, sad hans far og Malene ved sengen. Gardinet var trukket halvt for, så moren ikke fik solen lige i ansigtet. Hendes hud var mørkegul og hun havde lukkede øjne og brune, tørre læber.

- Er du vågen, mor, sagde drengen og lagde hånden på hendes arm. Hun nikkede.

- Mor, jeg løb så stærkt i dag, sagde han, - så stærkt som jeg aldrig har løbet før.

Hun smilede bag de lukkede øjne.

- Jeg ved det, sagde hun. - Jeg kunne mærke det.

Hendes hud bevægede sig hårdt under knoglerne, hele brystet kæmpede.

- Kunne du mærke det? gispede han. - Kunne du?

Hun åbnede øjnene og smilede:

- Jeg kunne mærke, da du sprang, sagde hun. - Jeg kunne mærke det som et stort suk i hele kroppen. Og nu varer det ikke længe, så er du klar.

Ud på formiddagen langfredag kom hans mormor og morfar. De skiftedes til at sidde ved sengen alle fem, og mormoren havde sat en

vase med påskeliljer på sengebordet. Hans mor havde ikke drukket i to døgn, hun sov hele tiden. Der lugtede røddent i soveværelset, og morens ansigt var plettet og mørkegult.

- Kan du ikke hente noget smør i Brugsen? sagde faren, - de har vist åbent til klokken to.

Han var kommet ind ude fra køkkenet, han var ved at lave kaffe.

- Jo, sagde drengen og rejste sig.

- Mor, jeg kommer lige om lidt, hviskede han og rørte hende forsigtigt på skulderen, - lige om lidt.

Et svagt smil gled over hendes ansigt.

- Og køb så lige en is til dig selv, sagde mormoren og gav ham en halvtredskroneseddel i hånden.

Hans far fulgte med ham ud i entreen. Han betragtede ham fra dørkarmen, mens han lynede sin jakke og tog sko på.

- Kig dig godt nu for, når du skal over vejen, sagde han.

- Ja, sagde drengen.

Så standsede han, og øjnene slørede til:

- Hvis du lover mig at mor ikke dør, uden jeg er der.

Der var ingen mennesker på gaden, og alt var helligdagsslukket. Han trak vejret dybt ind for ikke at hulke højt. Hele verden var stille, som om himlen havde suget alle lyde til sig.

Da han skrædede ud over vejen, hørte han kun bilen som en svag brusen. Den kom fra siden og den kom stærkt. I næste øjeblik hvinede bremserne, og så mærkede han slaget i hoften og styrtede mod fortovet. Så blev der stille.

Da han så op, stod hun lige foran ham.

- Mor, hviskede han. - Nej mor! Du må ikke dø nu!

- Rejs dig op! sagde hun.

Han rørte sig ikke.

- *Du skal rejse dig op nu, Holger, sagde hun.*

Han rørte sig stadig ikke.

- Jeg elsker dig, Holger.

Hun smilede.

- Kom, sagde hun.

Hun rakte frem efter ham. I det sekund, deres hænder flettede sammen, gik en varm bølge fra hendes arme ud gennem hans krop, og så slap hun. Med et smil om munden svævede hun baglæns og forsvandt som en prik på himlen.

- Mor, hviskede han, - farvel, mor.

I det samme mærkede han kulden.

- Han er okay, han har bare slået sig! hørte han en råbe.

- Det er et mirakel, sagde en anden.

Så pressede han hænderne i asfalten og begyndte langsomt og fortumlet at rejse sig op.

Iben Krogsdal 2018